

vakantiegangers krotten worden verhuurd tegen woekerprijzen en zonder enige geschreven overeenkomst.

In dit verband vernam ik graag of het niet opportuun is dringend algemene richtlijnen vast te stellen om aan dergelijke wantoestanden een einde te maken.

Antwoord

De huurwetgeving in de particuliere sector behoort tot de bevoegdheid van de nationale wetgever, als onderdeel van het privaatrechtelijk contractenrecht.

Binnen het kader van zijn bevoegdheden van algemene administratieve politie inzake ongezonde woningen kan de burgemeester, op basis van artikel 133 tweede lid en artikel 135 paragraaf 2 van de nieuwe gemeentewet, verschillende maatregelen treffen ter bestrijding van de verkrotting en de leegstand.

Vraag nr. 226 van 21 augustus 1992 van de heer F. VAN DEN EYNDE

Sociale huisvesting — Migranten met onroerend eigendom in het buitenland

Onlangs meldde de BRTN dat 40 procent van de Turkse immigranten eigenaar is van een huis of een stuk bouwgrond in Turkije zelf. Volgens De Standaard hebben ook vele Marokkanen bezittingen in hun land van oorsprong.

1. Komen vreemdelingen die in hun vaderland onroerende goederen bezitten in aanmerking voor sociale woningen ?
2. Bestaan er overeenkomsten met Turkije en/of Marokko die de Vlaamse overheid toelaten een overzicht te krijgen van de eigendommen die in ons land woonachtige vreemdelingen in hun vaderland hebben verworven ?
3. Indien hierover gegevens worden verstrekt door de Marokkaanse, respectievelijk Turkse overheid, worden die dan op enige wijze door onze administratie controleerd ?

Antwoord

Artikel 2 paragraaf 1 punt 2 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 28 november 1990 tot reglementering van het sociale huurstelsel in toepassing van artikel 80ter van de huisvestingscode bepaalt dat een kandidaat-huurder enkel tot een voor verhuring beschikbare woning van een door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende vennootschap kan worden toegelaten voor zover hij, noch een lid van zijn gezin één of meer woningen in volle eigendom of vruchtgebruik heeft. Hierbij wordt geen rekening gehouden met een ongezonde woning die hij zelf bewoont.

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 20 maart 1991 houdende de voorwaarden betreffende het toestaan van leningen aan particulieren door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij is een soortgelijke bepaling opgenomen.

Vraag nr. 227 van 24 augustus 1992 van de heer H. SUYKERBUYK

Milieuheffing — Ambtshalve heffingen

Op 16 juli jongstleden kregen de zogenaamde milieuheffingsplichtigen een brief van de Vlaamse Milieumaatschappij waarin hen werd medegedeeld dat ze voor 15 maart alle mogelijke gegevens nodig om de milieuheffing te berekenen, dienden mee te delen.

In die brief is verder te lezen dat de heffingsplichtige niet aan die wettelijke verplichting kan voldoen "omdat de daartoe bestemde formulieren niet voorhanden waren".

Dus, zegt de voornoemde brief, er is ruime vertraging en daarom moet het formulier (dat nu wel bijgevoegd werd) ten laatste op 1 augustus worden teruggezonden. Als dat niet gebeurt, wordt de milieuheffing ambtshalve gevestigd.

Vindt de Minister, die ongetwijfeld de sofismen in de geciteerde brief heeft begrepen, niet dat het correcter zou zijn :

1. geen ambtshalve heffingen toe te staan, want de ruime vertraging is de fout van de administratie en in ieder geval niet van de heffingsplichtige ;
2. te vermijden dat ambtenaren korte inningsprocedures, waaronder ambtshalve vestigingen van betaling enzovoort ..., hanteren in een vakantieperiode ? Het gaat niet op iemand midden juli — de vakantie maand voor de meeste heffingsplichtigen — te dreigen met een ambtshalve aanslag als hij binnen de 14 dagen nalaat formulieren in te vullen, die door de administratie vele maanden te laat werden opgezonden.

Kan de Minister zijn standpunt mededelen ?

Antwoord

In afdeling 8 paragraaf 4 van hoofdstuk II bis van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals laatst gewijzigd bij decreet van 25 juni 1992 (Belgisch Staatsblad van 11 juli 1992) houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992, wordt bepaald dat de aangifte, in afwijking van de normale datum voor indienen van de aangifte die bepaald is op 15 maart van het heffingsjaar, moet gebeuren vóór 1 augustus 1992.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) heeft met de brief van 16 juli 1992 gepoogd om mogelijke aangifteproblemen met heffingsplichtigen alsnog te voorkomen. De administratie is derhalve geenszins in fout.

In verband met het vestigen van ambtelijke aanslagen wens ik mede te delen dat door de Vlaamse Milieumaatschappij nog diverse acties, bijvoorbeeld in de vorm van herinneringsbrieven, worden ondernomen om de heffingsplichtige de kans te geven zijn aangifte in te dienen, alvorens effectief wordt overgegaan tot het vestigen van een ambtelijke aanslag.

Aangezien de afwijking voor het indienen van de aangifte slechts geldt voor het aanslagjaar 1992 zal het probleem in verband met het indienen van de aangifte tijdens de vakantieperiode zich niet voor het aanslagjaar 1993 voordoen.

Vraag nr. 228
van 24 augustus 1992
van de heer H. SUYKERBUYK

Milieudecreet — Regeling dossiertaks

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1991 (Belgisch Staatsblad van 4 maart 1992) worden onder meer regels vastgesteld in verband met de dossiertaks, in artikel 19bis van het decreet van 28 juni 1985 genoemd.

In artikel 2 paragraaf 3 wordt gesteld dat een beroepschrift van rechtswege niet ontvankelijk is, als het bewijs van betaling niet is bijgevoegd.

Dit lijkt veel te streng. Iemand die betaald heeft en nalaat bij het beroepschrift het bewijs daarvan te voegen, moet de kans krijgen dit alsnog te doen. De niet-ontvankelijkheid van rechtswege maakt dit onmogelijk.

Een meer redelijke regeling is nog streng genoeg, omdat de niet-ontvankelijkheidsgrond wegens niet-tijdige betaling ook tot onrechtvaardige situaties kan leiden. Wat is het standpunt van de Minister hieromtrent?

Antwoord

Ik wijs er vooreerst op dat het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning strikte termijnen oplegt waarbinnen de vergunningsverlenende overheid uitspraak moet doen over een milieuvergunningsaanvraag. De hierbij opgelegde korte termijnen vereisen dat het bundel alle documenten en stukken bevat om het dossier daadwerkelijk in behandeling te kunnen nemen.

Zo bepaalt artikel 23 van voormeld decreet dat over een beroep uitspraak moet worden gedaan binnen een termijn van 5 maanden voor een klasse I-dossier of 4 maanden voor een klasse II-dossier, na de ontvangst van het beroepschrift. Het is duidelijk dat in de mate dat de mogelijkheid zou worden geboden om het dossier te vervolledigen na de indiening van het beroep, inzonderheid het bewijs van de dossiertaks nog later toe te voegen, de reële termijn voor het onderzoek en de behandeling van dit beroep in dezelfde mate zou worden ingekort. De technische haalbaarheid van de voorgeschreven termijnen zou zo in het gedrang komen.

Verder bepaalt artikel 19bis van voormeld decreet uitdrukkelijk dat de bedoelde dossiertaks verschuldigd is op het tijdstip dat de vergunningsaanvraag, respectievelijk het beroep ingediend wordt. Dit betekent dat de opgelegde dossiertaks moet zijn betaald op het ogenblik dat de aanvraag, respectievelijk het beroep wordt ingediend. Een efficiënte controle op de naleving van deze decretale bepaling is alleen mogelijk wanneer het bewijs van de betaling van de dossiertaks meteen bij de aanvraag of het beroep wordt bijgevoegd.

De bepalingen van het door het lid geciteerde besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1991 zijn inderdaad streng, maar noodzakelijk in het licht van de naleving van de voormelde decretale bepalingen. Daarbij moet evenwel worden aangestipt dat tegenover de strenge eisen voor samenstelling van het milieuvergunningsdossier het grote voordeel staat van een gewaarborgde korte behandelingstermijn.

Om de burgers maximaal te informeren over deze verplichtingen heeft de Vlaamse Executieve op mijn voorstel een aantal wijzigingen aan het VLAREM goedgekeurd. Eens die in werking treden zal op alle documenten uitdrukkelijk vermeld staan dat het betalingsbewijs samen met het beroep moet worden ingediend.

Vraag nr. 229
van 31 augustus 1992
van de heer L. BARBE

Kabelafbranden — Vorming dioxines

Kabelafbranden is het proces waarbij door het afbranden van het isolatiemateriaal van elektriciteits- en elektronicakabels koper en lood wordt teruggewonnen. Dit proces kan zeer winstgevend zijn wanneer het zonder de benodigde faciliteiten illegaal in de open lucht gebeurt. Volgens een Nederlandse studie wordt er bij onze noorderburen jaarlijks zo'n 20.000 ton kabel afgebrand: 13.000 ton door erkende branderijen en 7.000 ton door illegale inrichtingen. Volgens de OVAM-studie Voertuigwrakken, schroot, reststoffen, gebeurt illegaal kabelafbranden ook op grote schaal in België: een woordvoerder schatte de omvang van het illegaal kabelafbranden op circa 15.000 tot 20.000 ton kabel per jaar.

Er zijn mij ook verschillende bedrijven bekend waar kabelafbranden in de open lucht gebeurt. De isolatie van elektrische kabels bestaat gewoonlijk uit kunststof, meestal PVC. Bij het kabelafbranden kunnen dioxines worden gevormd. Bij analyses in Nederland van bodemstalen waar kabels worden afgebrand werden zeer hoge concentraties dioxines gemeten, tot zelfs 98.000 ng TEQ/kg droge stof wat 98 keer meer is dan de voorgestelde signaalwaarde. In Nederland is het verboden om "PVC-gecoate" kabels af te branden.

1. Onder welke rubriek van VLAREM I valt het afbranden van kabels?
2. Welke bedrijven in Vlaanderen hebben een vergunning voor kabelafbranden?
3. Mogen "PVC-gecoate" kabels in Vlaanderen afgebrand worden?
4. Welke hoeveelheden kabels worden jaarlijks in Vlaanderen afgebrand?
5. Welke maatregelen heeft de Minister genomen om de onwettelijk toestanden in deze sector aan te pakken?
6. In welke mate werd er onderzoek inzake dioxines gedaan op plaatsen waar kabels werden of worden afgebrand? Wat zijn daar de belangrijkste resultaten van?